

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. M. S.**, proti žalovanému: **Policejní prezídium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2006, č. j. 11 Ca 218/2006 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2006, č. j. 11 Ca 218/2006 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2006, č. j. PPR-192/K-PK-2006, policejní prezident zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 23. 5. 2006, č. j. SCPP-350/C-v-233-2006, jímž na základě § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, nebylo vyhověno žádosti žalobce o poskytnutí veškerých informací obsažených v aktech metodického vedení, jakož i v jiných výkladech či pokynech nadřízeného úřadu, které se týkají aplikace zákona č. 326/1999 Sb., formou kopií.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný zneužil § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, aby žalobci upřel právo na informace, které nejsou vnitřními akty závaznými výlučně pro podřízené subjekty. Žalobce poukázal na to, že podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. V praxi jsou však vydávány akty metodického vedení, výklady a pokyny, které mají sjednotit zákonný postup státní moci a projevují se v činnosti orgánů veřejné moci ve vztahu ke třetím osobám. Povinný proto není oprávněn žalobci požadované informace neposkytnout. Jako příklad žalobce uvedl Pokyn ředitele Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie č. 7 ze dne 20. 1. 2006, který upravuje postupy policie i v případech v zákoně

výslovně neupravených, např. trvalý pobyt pro cizince po pěti letech dlouhodobého pobytu. V praxi cizinecké policie mají tyto akty podle žalobce přednost před zákonem, pracovníci cizinecké policie se často odvolávají na závaznou metodiku, kterou však prohlašují za tajnou. S odvoláním na metodiku se např. pokoušeli v řízení o povolení trvalého pobytu vyslýchat klienty žalobce ohledně jejich osobních a majetkových poměrů včetně detailů ze sexuálního života, ačkoli to zákon neumožňuje, a argumentovali, že jim to ukládá závazná metodika. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně zrušil a uložil povinnému požadované informace žalobci poskytnout.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2006, č. j. 11 Ca 218/2006 - 35, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že výklad některého ustanovení právního předpisu může být mezi jednotlivými složkami cizinecké policie koordinován vydáním interního stanoviska, což ještě neznamená, že by takové interní stanovisko ztratilo charakter vnitřního pokynu správního orgánu. Výsledek správního rozhodnutí, byť by správní orgán vycházel při rozhodování z jednotlivého výkladu nadřízeného orgánu, může být ze strany adresáta napaden opravnými prostředky, potažmo správní žalobou. Podle Městského soudu v Praze v takovém případě nejsou práva adresáta dotčena tím, že v rámci cizinecké policie došlo k vydání sjednocujícího stanoviska, ale případnou nesprávnou aplikací obecně závazných právních předpisů. Odkazy orgánů cizinecké policie na výkladové stanovisko z něj nečiní akt směřující ke třetím osobám, způsobilý být předmětem žádosti o poskytnutí informace; tyto odkazy soud považuje za nesprávné. Městský soud v Praze označil za nedůvodnou i při jednání uplatněnou argumentaci judikaturou. Ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 Ca 196/2004 soud vycházel z jiných skutkových okolností, žalobce konkrétně uvedl, proč se vnitřní předpis dotýká třetích osob, a popsal neodůvodněné obstrukce způsobené tím, že interní předpis upravoval působnost jednotlivých složek a pracovníků správního orgánu a vymezením místní působnosti žalobce nutil cestovat do vzdáleného města. V souzené věci však podle Městského soudu v Praze obdobné praktické důsledky interního předpisu, které by žalobce zasahovaly, uváděny nebyly. Soud uzavřel, že promítnutí interních pokynů obsahujících výkladová stanoviska do výsledků správních řízení může mít případně vliv na zákonnost správního rozhodnutí v důsledku nesprávné aplikace právních předpisů, nikoli interních výkladových stanovisek, proto požadované informace neztrácí charakter informací, jejichž poskytnutí lze podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím omezit. S ohledem na tyto skutečnosti Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že soud dospěl k závěru, že správní orgán rozhoduje na základě metodických pokynů, z čehož lze podle názoru stěžovatele dojít k nezvratnému závěru, že se i přes jejich označení „vnitřní“ jedná o akty obecné povahy sui generis. Stěžovatel již v žalobě poukazyval na konkrétní případy a předložil soudu důkaz, že předmětné pokyny a stanoviska nejsou výlučně interní povahy, s tímto důkazem se však soud nevypořádal. Stěžovatel zdůraznil požadavek na předvídatelnost rozhodování orgánů veřejné správy s tím, že účastník řízení má právo se domnívat, že správní orgán bude rozhodovat na základě zákona či jiných obecných normativních právních aktů, a může tak předem posoudit úspěšnost svého podání či žádosti. V opačném případě účastníci řízení postrádají právní jistotu, když správní orgán často mění pokyny a stanoviska k aplikaci zákona a dochází k porušení ústavní zásady předvídatelnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci. Policie České republiky vydává výkladová stanoviska upřesňující a mnohdy překračující či rozšiřující znění zákona. Stěžovatel zdůraznil, že žádný pokyn nadřízeného správního orgánu orgánům podřízeným, který obsahuje výklad zákonných či podzákonných norem, na jehož základě je po účastnících řízení požadováno

plnění povinností (např. doložení dodatečných příloh k žádosti), nemůže být ze své podstaty pokynem či instrukcí výlučně vnitřního charakteru. Stěžovatel namítal, že Městský soud v Praze v této věci rozhodoval v rozporu se svou předchozí judikaturou (rozsudek ze dne 12. 4. 2006, č. j. 10 Ca 196/2004 - 41), podle které předpisy, které vymezují působnost jednotlivých složek a pracovníků správního orgánu ve správním řízení, nelze označit za výlučně vnitřní pokyn nebo personální předpis povinného subjektu. Odůvodnění rozdílnosti svých závěrů, které soud poskytl v napadeném rozsudku, je podle názoru stěžovatele zcela nedostatečné a nepřesvědčivé. Stěžovatel označil za nepřípustný odkaz soudu na přezkum jednotlivých správních rozhodnutí ve správním soudnictví, neboť nebylo předmětem řízení posuzovat zákonnost správního řízení, v němž jsou „vnitřní“ předpisy správního orgánu aplikovány, ale posuzovat, zda se na danou věc vztahuje výjimka uvedená v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Skutečnost, že jednotliví účastníci řízení mohou namítat nezákonnost postupu správního orgánu v rámci jiného řízení, nemůže být odůvodněním odlišného právního posouzení věci; tento návod k ochraně práv účastníků řízení je za dané situace nepoužitelný. Pokud se účastník řízení nějakou pokoutnou cestou nedobere obsahu metodického pokynu, či na něj správní orgán přímo neodkáže ve svém rozhodnutí, podle stěžovatele nemůže účastník řízení namítat nezákonnost správního rozhodnutí, neboť obsah pokynu či stanoviska nezná. Stěžovatel dále namítal, že závěry soudu nemají oporu v provedeném dokazování, z něhož je zřejmé, že se předmětné vnitřní předpisy a stanoviska dotýkají práv třetích osob (účastníků řízení), přičemž sám soud tento závěr potvrdil: „...interní směrnice obsahující výkladová stanoviska se promítají do výsledku správních řízení...“. Stěžovatel konstatoval, že užití pojmu „výlučně“ v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vede k závěru, že pouhá pochybnost o „internosti“ informací vylučuje aplikaci tohoto ustanovení zákona. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že v žalobě uvedené pochybení policisty bylo postoupeno ke kázeňskému řešení, a konstatoval, že výkladová stanoviska zmiňovaná v kasační stížnosti jsou závazná pouze pro vnitřní hierarchii Policie České republiky, tudíž nezavazují kohokoliv mimo povinný subjekt. Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že podáním ze dne 6. 3. 2006 stěžovatel požádal o poskytnutí veškerých informací obsažených v aktech metodického vedení, jakož i v jiných výkladech či pokynech nadřízeného úřadu, které se týkají aplikace zákona č. 326/1999 Sb., poskytnutím kopií těchto dokumentů.

Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2006, č. j. SCPP-350/C-v-233-2006, ředitel Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie žádosti stěžovatele nevyhověl. Toto rozhodnutí policejní prezident svým rozhodnutím ze dne 5. 5. 2006, č. j. PPR-164/K-PK-2006, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2006, č. j. SCPP-350/C-v-233-2006, ředitel Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím žádosti stěžovatele nevyhověl. V odůvodnění uvedl, že podle § 163 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie řídí a kontroluje činnost oblastních ředitelství a jejich dislokovaných pracovišť. Řízení je realizováno prostřednictvím pokynů ředitelství směřujících výlučně vůči oblastním ředitelstvím a jejich dislokovaným pracovištům; pokyny nesměřují vůči subjektům stojícím vně vztahů organizační nadřízenosti a podřízenosti, jsou závazné výlučně pro podřízené subjekty a jsou akty vnitřními. Oblastní ředitelství se při výkonu veřejné správy nemohou na tyto pokyny vůči třetím osobám odvolávat. Pokyny ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, které se týkají aplikace zákona č. 326/1999 Sb., obsahují informace vyžadující v zájmu zabezpečení úkolů policie, aby byly před nepovolanými osobami chráněny.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které policejní prezident rozhodnutím ze dne 22. 6. 2006, č. j. PPR-192/K-PK-2006, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že vnitřní pokyny a personální předpisy jsou interní normativní instrukce, které nejsou obecně závazné a vyplývají ze vztahů nadřízenosti a podřízenosti. Jejich působnost je omezena na příslušníky a zaměstnance Policie České republiky. Policejní prezident se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie řídí činnost oblastních ředitelství a jejich dislokovaných pracovišť prostřednictvím pokynů směřujících výlučně vůči těmto podřízeným složkám. Povinný subjekt má možnost uvážit, zda informace, kterými v rámci své činnosti disponuje, omezí či nikoliv. K námitce stěžovatele, že v odpovědi Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno na stížnost je poukazováno na nedodržení postupu podle stanoviska nadřízeného správního orgánu, policejní prezident konstatoval, že v této odpovědi došlo k pochybení, neboť na vnitřní pokyny se nelze odvolávat vůči třetím osobám, protože nijak neovlivňují kohokoliv mimo povinný subjekt.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je důvodná.

Účelem úpravy práva na informace je zajištění práva veřejnosti na informace, jež mají státní orgány a ostatní subjekty, které rozhodují o právech a povinnostech občanů, k dispozici.

Pokud jde o pojem právo na informace, tak jak je chápe čl. 17 Listiny základních práv a svobod, má toto právo dva základní aspekty. Prvním aspektem je obecná garance práva

na vyhledávání, přijímání či rozšiřování informací (v tomto kontextu lze hovořit spíše o svobodě vyhledávání, přijímání či šíření informací), z čehož vyplývá pouze povinnost veřejné moci danou aktivitu neomezovat (není-li dán důvod omezení podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), nikoli povinnost aktivně konat. Veřejná moc je přitom povinna respektovat danou svobodu jednotlivce a zdržet se zásahů do této jeho autonomní sféry. Druhým aspektem práva na informace je potom stanovení konkrétní povinnosti státním orgánům informace aktivně poskytovat, z čehož vyplývá právo ostatních tyto informace obdržet.

Právo na informace je jednou z právních záruk ve veřejné správě, které jsou vzhledem ke své podstatě a významu především zárukami zákonnosti ve veřejné správě.

V projednávané věci není sporu o tom, že informace, které stěžovatel požadoval, se týkaly výkonu veřejné správy a ředitel Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie, jakožto povinný subjekt, je měl k dispozici.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nelze stricto sensu považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 - 89, schválený k publikaci ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dosud nepublikovaný, www.nssoud.cz).

Vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu (viz Hendrych, D.: Správní právo, C. H. BECK, Praha 2003, str. 113).

Vydávání instrukcí (interních pokynů, směrnic, apod.) nadřízeným orgánem je tak pouhou realizací oprávnění řídit činnost podřízených a jejich plnění je zachováváním právní povinnosti řídit se ve služební činnosti příkazy nadřízených. Tato oprávnění a povinnosti vyplývají z právní normy, jež stanoví vztah nadřízenosti a podřízenosti; interní instrukce proto jen konkretizují úkoly a povinnosti podřízených složek a pracovníků.

Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Zpravidla se jedná o organizační řád, spisový řád, skartační řád, docházkový systém, popř. další předpisy týkající se organizace a chodu „uvnitř“ úřadu. Není na druhou stranu vyloučeno, aby interním předpisem byly upraveny i pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací a konkrétní instrukce. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Při naplnění uvedených skutečností by bylo lze za takové akty považovat i akty metodického vedení, požadované stěžovatelem.

Týkají-li se však zmiňované „interní pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti povinného subjektu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti a upravují-li aplikační postupy stran jednotlivých ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně týkají.

Není zde pochyb o tom, že rozhodování podle zákona č. 326/1999 Sb. je výkonem veřejné správy a Policie České republiky, jakožto orgán veřejné moci, zde rozhoduje o právech a povinnostech osob. Je tudíž třeba, aby tato činnost byla prováděna transparentním způsobem a pod přiměřenou kontrolou veřejnosti. Není přitom rozhodné, zda se jedná o pokyn primárně určený pouze příslušníkům a zaměstnancům Policie České republiky nebo adresovaný veřejnosti. Rozhodující je vždy pouze ta skutečnost, zda takový pokyn obsahuje informace, týkající se výkonu veřejné správy navenek či se jedná výlučně o akt organizační, metodický nebo řídicí, který zásadně nemůže ovlivnit subjekty jiné než ty, které mu z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se v projednávané věci s ohledem na výše uvedené nemůže jednat o vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť správní orgány v praxi podle těchto pokynů rozhodují o právech a povinnostech účastníků správních řízení, což nebylo nikým zpochybněno. Je tedy zřejmé, že tyto akty mohou ovlivnit rovněž subjekty stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti, tj. účastníky správních řízení.

Z hlediska předvídatelnosti rozhodování orgánů veřejné moci a s tím spojeného požadavku právní jistoty Nejvyšší správní soud současně zdůrazňuje, že obsahuje-li akt metodického řízení výklad určitých ustanovení zákona nebo dokonce konkrétní požadavky na účastníka řízení, které nejsou v zákoně či jiném právním předpisu explicitně vyjádřeny, nelze pochybovat o tom, že se takovýto předpis - jakkoli označovaný za vnitřní - třetích osob přímo dotýká. Účastník řízení musí mít možnost se připravit na průběh správního řízení a být informován o tom, co od něj bude správní orgán vyžadovat, resp. jaký výklad právního předpisu považuje správní orgán za správný, aby měl účastník řízení přichystány všechny podklady nebo shromážděny argumenty, jež bude ve správním řízení uplatňovat.

Nejvyšší správní soud podotýká, že Městský soud v Praze rovněž připustil, že správní orgán může při svém rozhodování vycházet z jednotícího výkladu nadřízeného orgánu, což zcela jednoznačně rozšiřuje okruh osob, jichž se akty metodického vedení obsahující výklad obecně závazných právních předpisů dotýkají, také na všechny potenciální účastníky správních řízení vedených těmito správními orgány.

V tomto kontextu shledal Nejvyšší správní soud nepřipadným argument Městského soudu v Praze, že účastníci řízení mohou výsledek správního řízení ovlivněný jednotícím výkladem nadřízeného orgánu napadnout opravnými prostředky. Bude-li účastník řízení díky znalosti výkladu právního předpisu zastávaného správním orgánem připraven na jeho požadavky, může se použití opravných prostředků vyhnout. Opravný prostředek by podle významu tohoto slovního spojení měl sloužit k opravě nějakých chyb či nedostatků, kterým by však bylo žádoucí předcházet, což by vyšší míra sdílení informací měla usnadnit. Nejvyšší správní soud proto klade důraz na předvídatelnost postupu a rozhodování správních orgánů, která současně účastníkům řízení umožní připravit si argumenty k vyvrácení možných nesprávností ve výkladu přijatém správním orgánem, a potenciální nedostatek tak napravit dříve, než vznikne, a hospodárněji, než cestou řízení o opravném prostředku.

Ponechává-li správní orgán a Městský soud v Praze účastníkům řízení možnost namítat nezákonnost postupu správního orgánu v rámci jiného řízení, Nejvyšší správní soud se nemůže s takovým závěrem ztotožnit, neboť tato argumentace v rozporu s principem dobré správy a veřejné správy jako služby komplikuje postavení účastníka řízení, nutí jej k podávání opravných prostředků, vynakládání dalších finančních prostředků a zbytečně oddaluje vyřízení jeho žádosti,

ačkoli je možné těmto nepřijemnostem předcházet, bude-li účastník řízení předem seznámen s požadavky, jež na něj bude správní orgán podle svých „vnitřních“ předpisů klást.

Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že nedostatky vytykané stěžovatelem pramení z právního názoru, který Městský soud v Praze zaujal, a nelze v nich proto spatřovat důvod pro zrušení rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Neprovedení důkazů je pouhým vyústěním právního názoru Městského soudu v Praze, který je považoval za nadbytečné. Své odchýlení od dřívější judikatury soud odůvodnil odlišností případu, což může být vnímáno jako legitimní důvod, neospravedlní však nesprávnost závěrů, k nimž Městský soud v Praze v této věci dospěl.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v daném případě nebyly dány podmínky pro omezení poskytnutí informací podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť informace požadované stěžovatelem se nevztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Tuto právní otázku Městský soud v Praze nesprávně posoudil, což zakládá nezákonnost jeho rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Kasační důvod byl tedy prokázán, proto Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2006, č. j. 11 Ca 218/2006 - 35, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém Městský soud v Praze napadené správní rozhodnutí pro nezákonnost zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným právním názorem je Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán.

V novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu